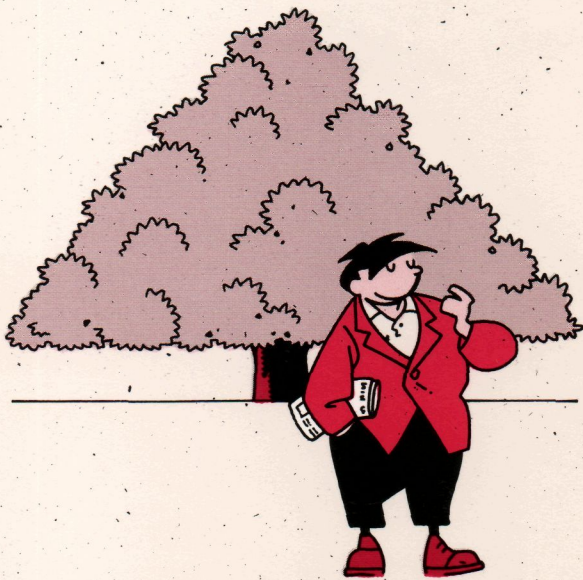

DE BALLADE VAN KEES KRUIK

· ED SCHILDERS LUC VERSCHUUREN

Voor Josephus (Opa) Kruik

Beste lezer,

Mijn eerste gedicht heb ik geschreven toen ik tien was.
Het ging als volgt:

Nu ben ik eindelijk tien
Het leven gaat vanzelf
Nog 365 nachtjes slapen
En zie, dan ben ik elluf

U ziet: er sluimerde al op jonge leeftijd
een dichter in mij.
Dat had u niet gedacht. Mijn moeder ook niet.
Er is, dat geef ik graag toe,
ook weinig aanleiding geweest om mij
in de krant als dichter te presenteren.
Toen ik echter gevraagd werd om mee te werken
aan een klein maar fijn boekje
i.v.m. de titelwijziging van Het Nieuwsblad,
heb ik geen moment gearzeld.
Een dergelijke gebeurtenis vraagt
om een dichterlijke bespiegeling.
Ik hoop dat u het gaat lezen en ervan geniet.
Als hij bevalt, mijn eerste dichtbundel,
ga ik er meer maken.

Met dichterlijke groet,

Kees Kruik ✱
Uw Kees

Ik was nog maar een heel klein Keesje,
Toen ons opa zei: "We gaan
Op d'n Heuvel naar een standbeeld kijken,
En naar een boom die ze daar hebben staan."

We namen dus een bus, lijn zes,
Van ons oma's naar de stad.
Nadat ons opa er bij Bet Koolen
Eerst nog eentje
- misschien twee, pakweg drie, daar mag ik vanaf zijn -
had gevat.

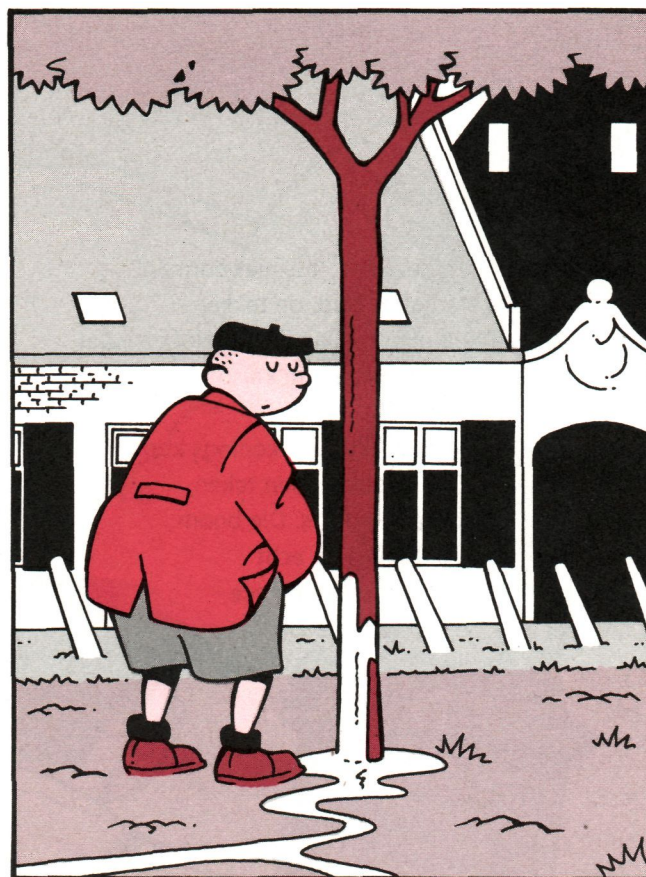
"Let op," zei ons opa, "daar staan ze dan.
Da's nou de koning, Kees, nooit vergeten:
Willem II. En dat daar, Kees let op, is de Lindeboom,
En daar heeft Willem II ooit onder gezeten.

Kom maar eens even zitten hier,
Op dit bankje, hier menneke, uit de zon.
Dan zal ik jou 's precies vertellen
Hoe het ooit
- ober! een jonge en een exota voor de jongen -
met die Lindeboom begon."

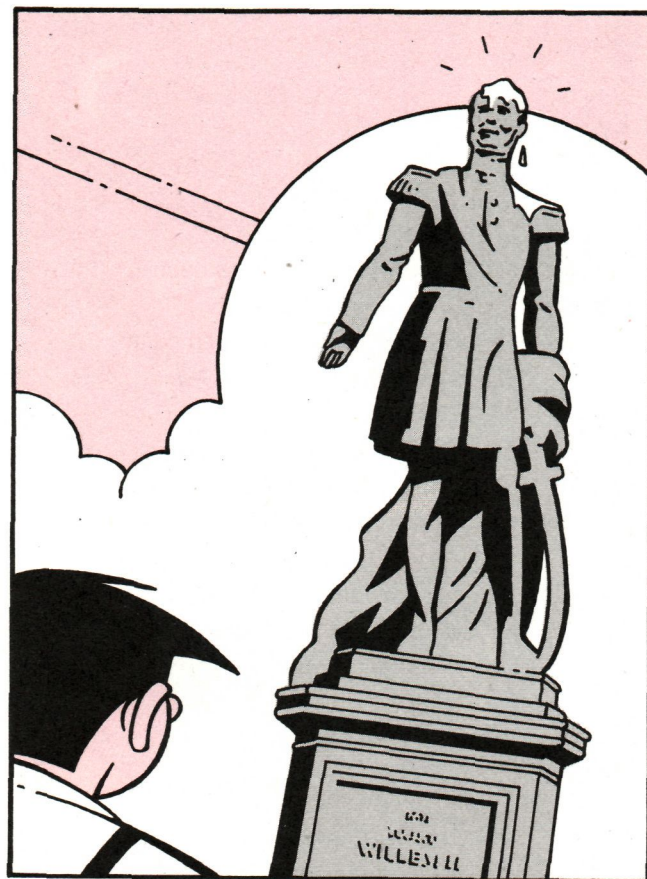
"Eerst wilde hij niet groeien,
En hij bleef maar iel, en klein.
Dus als er niets gebeurd was, Kees,
Zou die boom nooit groot geworden zijn.

Uit Gôol kwam toen een ballefrutter
Met de bus naar onze stad.
En die besproeide toen dat boompje
Met wat hij bij Bet Koolen
- of in een andere kroeg, daar ben ik vanaf -
had gevat."

“'t Groeide, Kees, 't is niet normaal.
De stam, het blad, de takken ...”
En terwijl opa praatte, zag ik, ongelogen waar,
'n Duif: ik zag 'm kakken.

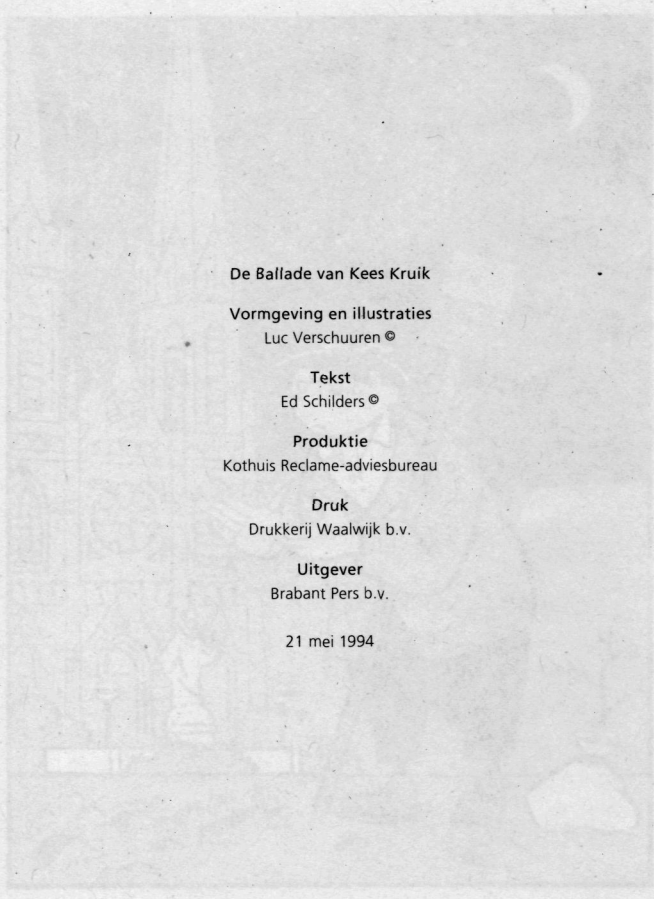
'n Duif die kakt op 's konings kop
Dat is, denk ik, een teken,
Dat alles eindig is. Die boom:
Die is nu echt
- Requiescat In Pace -
bezweken.

Er zijn geen dingen om ons heen,
Die eeuwig zijn gebleven.
Een boom, een koning, zelfs een naam,
Neemt ooit afscheid van dit leven.

En wij gaan door, zo lang het duurt
Met ons leven en zijn zorgen.
Met een nieuwe naam, een kind, een stek,
Op weg
- met de bus, te voet, uit Tilburg of Gôol,
eventueel via Bet Koolen -
naar morgen.

De Ballade van Kees Kruik

Vormgeving en illustraties
Luc Verschuuren ©

Tekst
Ed Schilders ©

Productie
Kothuis Reclame-adviesbureau

Druk
Drukkerij Waalwijk b.v.

Uitgever
Brabant Pers b.v.

21 mei 1994